

PEP VIDAL PAGÈS, EL «PEPOT» DE MAS D'EN BOSCH

Enriqueta Vives Farré

Resum

Notes biogràfiques de Pep Vidal Pagès, personatge popular que apareix fotografiat a cos sencer en una de les postals de la col·lecció de la fira de Vila-rodona amb el títol de «Popular José mas d'en Bosch».

Paraules clau: Biografies, Mas d'en Bosch, Vila-rodona.

Abstract

Biographical notes of Pep Vidal Pagès, popular character appearing in a full body photography in one of the postcards of the Vila-rodona exhibition collection under the title «Popular José Mas d'en Bosch».

Keywords: biographies, Mas d'en Bosch, Vila-rodona.

Pep Vidal Pagès —Pepot— era fill de Pep Vidal i de Rosaura Pagès. Va néixer el 15 d'octubre de 1884 a mas d'en Bosch —pedania de Vila-rodona—, a la tercera casa entrant a l'esquerra. Cal Pepot és la segona casa en antiguitat de mas d'en Bosch.

A cal Pepot eren quatre germans. Els altres tres es varen casar i varen marxar de casa, i el Pepot es va quedar a la casa, solter.

El renom de *Pepot*, com l'anomenaven, va quedar fixat per sempre a la casa. Era un xicot, deien, ben popular a la seva època, senzill, trempat de tarannà, solidari, alegre, extravertit, un esperit lliure... Omplia amb la seva presència. Quan anava als pobles veïns en algunes festes, sortia davant del públic explicant històries i fent bromes. Era ben bé tot un personatge. Quan anava a fora deia que era l'alcalde de mas d'en Bosch. Si no d'una manera oficial, potser sí que era un representant, en certa manera, una autoritat del petit indret.

Cal Pepot era una casa molt gran. A baix hi havia les bótes del vi i al primer pis, a les festes hi feien ball amb piano de manubri.

A Mas d'en Bosch aleshores hi havia molta gent, molt de jovent. Al ball hi anaven de les masies, algunes de força lluny, de cal Cirereta, del Matà, del mas de l'Alzinet, de ca la Guerxa, etc. El Pepot, quan s'engrescava, i això passava sovint, pujava dalt de les bótes i bevia vi amb una canya i animava que hi pugessin els joves. Era tot un joc, una moda.

Una vegada el Pepot es va espantar molt. A dalt, allà on ballaven, varen engegar un ritme de moda molt fort, molt mogut. El sostre començava a bellugar. El Pepot, esgarriat, va pujar corrents a dalt i els va dir, cridant: «Pareu, pareu, que això tremola tot.»

D'anècdotes d'aquell temps, n'hi havia moltes. Cal Pepot, durant tots aquells anys, es va convertir en un lloc d'esbarjo, de trobada per a gent de totes les edats: xerrades, algunes discussions, tot plegat era ple de vida i va marcar una època. Després, amb els anys, el ball es va traslladar a l'entrada de la Casa Gran. El Pepot es va quedar solitari i, més gran, es va abandonar una mica ell mateix. Amb el temps el varen acollir i cuidar a casa de la família del seu germà, de Mas d'en Bosc mateix, al costat de casa seva, de cal Miquel. Poc temps després es va morir. Era l'any 1941. No va envellir gaire. La gent deia: «El Pepot vivia en males condicions; ara que anava net i ben cuidat, ara s'ha mort». Fins i tot en això era diferent.

Segurament pel fet de ser un personatge singular, el fotògraf que va fer el reportatge de la fira de Vila-rodona el va retratar i la seva imatge va ser inclosa en la col·lecció de postals com un tipus popular.